

Preek over Romeinen 12,10 (avondmaalsviering): Philadelphia – een evangelische opdracht!

Voorzang: Gezang 217, 1. 2 en 5 (Zingende Gezegend – God zij geloofd...)

Votum en Groet

Zingen: Gezang 218 (Zingende Gezegend – Heer, wij zijn bijeen gekomen...)

Verootmoediging

Zingen: Gezang 304 (ELB = Opwekking 350 – Vader, vol van vrees en schaamte...)

Gebed bij de opening van het Woord

Kindermoment

Zingen: Kinderlied 17 (Lees je Bijbel...)

Schriftlezing: Psalm 133 en Romeinen 12

Zingen: Psalm 133

Verkondiging van Romeinen 12,10

Zingen: Gezang 481

Vorbereiding van de avondmaalsviering

Geloofsbelijdenis

Zingen: Gezang 364

Avondmaalsviering

Zingen: Psalm 103, 3 en 4

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 303, 2. 3 en 5

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

1

We vieren vandaag het avondmaal.

Tussen twee gemeentevergaderingen in.

In een periode die voor ons gemeentelven bijzonder spannend is.

Kunnen we wel avondmaal vieren?

Wat dan met de gevoelens die we hebben?

Gekwetstheid om wat er door deze of gene gezegd is.

Verontwaardiging over hoe broeders en zusters met elkaar omgaan.

Teleurstelling over gebrek aan vertrouwen.

Boosheid over ontwikkelingen die je ongeestelijk vindt.

Frustratie over onware verhalen die de ronde doen.

Onwillekeurig deel je de gemeente in kampen in.

Die is voor het voorstel van de kerkenraad.

Die is er tegen.

En afhankelijk van je eigen oordeel daarover ga je zomaar de één sympathiek vinden.

En de ander onsympathiek.

Of je probeert medestanders te vinden voor jouw standpunt.

En je raakt geïrriteerd als sommigen er hardnekkig anders over blijven denken.

Je applaudisseert voor de spreker die jouw mening vertolkt.

Je geeft in de pauze een schouderklopje aan wie het volgens jou goed verwoord heeft.

Er sluipt wantrouwen binnen.

Je praat over elkaar en niet meer met elkaar.

Je gaat samenklitten in groepjes van gelijkgezinden.

En samen versterk je elkaar in negatieve gevoelens over die anderen.

Die anderen die maar niet snappen wat de juiste weg is om als gemeente te gaan.

En dan toch avondmaal vieren?

Of misschien juist nu avondmaal vieren?

Om onze Heiland te gedenken zoals Hij aan tafel zat met zijn leerlingen.

Die met elkaar aan het ruziën waren, wie van hen de belangrijkste was.

Die elkaar geen centimeter tegemoet kwamen.

Ik voor hem op de knieën?

Ik kijk wel uit.

Dan gaat Jezus op de knieën en wast zijn ruziënde leerlingen de voeten.

En heeft hen lief tot het uiterste!
Die irritante, hardleerse, onverzoenlijke leerlingen.
Heeft hen lief tot het uiterste!

Zo ging het bij de eerste avondmaalsviering.

Vandaag zegt Paulus, de apostel van de Heer tegen ons:
*Hebt elkaar lief met de innige liefde van broeders en zusters.
En acht de ander hoger dan u zelf.*

Hebt elkaar lief met de innige liefde van broeders en zusters.
Paulus gebruikt dan o.a. het woord *philadelphia* – broederliefde.
De liefde die broers en zussen voor elkaar kunnen hebben.
Je kunt flink kibbelen met elkaar.
Soms gaat het hard tegen hard.

Maar laat iemand anders eens proberen je broer te na komen.
Dan vorm je onmiddellijk één hecht front.

Of als je zus ziek wordt, misschien wel dreigen te sterven.
Dan voel je een diep verdriet dat je niet zo hebt als het om anderen gaat.

Dat wordt dus van ons verwacht in de gemeente van Christus.
Dat we met al onze meningsverschillen en gebakkelei voor elkaar door het vuur gaan.

Zeg niet meteen: *Dat is onmogelijk!*
Daarvoor zitten er teveel onmogelijke mensen tussen.
Mensen, die me irriteren.
Met wie ik het totaal niet kan vinden.
Voor wie ik het liefst een straatje omloop als ik ze in de verte zie aankomen.
Zeg niet onmiddellijk: *Dat is teveel van mij gevraagd!*
Sinds wanneer wordt van ons gevraagd in eigen kracht te doen wat God ons vraagt?

Paulus zegt ook nog: *Acht de ander hoger dan u zelf!*
Dat is iemand eren, respecteren.
Nu kun je iemand respecteren, voor wie je geen warm gevoel hebt.
Maar Paulus bedoelt niet dat we kiezen voor het één of voor het ander.
Liefhebben of respecteren.
Doe allebei! zegt hij.
Heb de ander lief en eer de ander.
Eren – dat is dat je iemand behandelt als iemand die jouw respect waard is.
In woorden en daden.

Behandel de ander als iemand die jouw respect waard is.
Misschien is dat wel helemaal niet zo.
Misschien gedraagt die ander zich wel onheus, irritant, liefdeloos.
Toch – acht die ander hoger dan jou zelf.
Geef er de voorkeur aan liever die ander te eren, dan zelf geëerd te worden.

Weer zegt u waarschijnlijk: *Dat red ik niet!*
Dat druist me tegen alles in.
Dat is echt teveel gevraagd!

Heb elkaar lief met de innige liefde van broeders en zusters.
Acht de ander hoger dan uzelf.

Doe eens even uw ogen dicht.
Neem eens heel concreet iemand in gedachten.
Misschien hoeft u helemaal uw ogen niet te sluiten.
Want u weet precies waar hij zit.

U zag haar vanmorgen binnenkomen en u dacht: *Daar heb je dat mens weer!*
En u keek gauw een andere kant uit.

Meen je dat nu echt, Paulus?
Moet ik haar liefhebben als mijn bloedeigen zus?
Moet ik hem hoger achten dan mijzelf?
Hoe speel ik dat in de vrede klaar?
Hoe kan ik houden van iemand die mij het bloed onder de nagels weghaalt?
Hoe kan ik respect opbrengen voor iemand hebben die onrespectabel optreedt?

Lieve mensen, dit is waar het in het evangelie om draait.
Dat wij mensen worden die zo leven.
Maar niet in eigen kracht, maar door de genade die God ons geeft.

Hoe word ik een mens, die de ander innig liefheb als een broeder?
Hoe word ik iemand, die mijn zuster hoger acht dan mijzelf?

Dat begint met de erkenning dat God dit echt van mij vraagt.
Dat ik niet probeer er onderuit te komen.
Dat ik niet probeer het zo te plooiën dat het voor sommigen niet geldt.
Nee, erkennen dat God dit echt van mij vraagt.

Ook erkennen dat ik het zonder Gods hulp inderdaad niet red.
Dat ik daarom regelmatig en vurig bid dat God zo iemand van mij maakt.
Dat God mij omschoolt tot zo'n kind van Hem.
Een volgeling van Christus die de ander innig liefheeft als broer of zus.
Die de ander hoger acht dan zichzelf.

Maar hoe doe je dat in de praktijk?
Dan moet eerst onze gezindheid vernieuwd.
Daar begint Paulus dit hoofdstuk mee.
U moet uzelf niet aanpassen aan deze wereld.
Maar u moet veranderen door uw gezindheid te vernieuwen.

U moet anders gaan denken, anders gaan kijken.
U moet anders gaan denken over uw broeders en zusters.
Anders gaan kijken naar hen die lid zijn van dezelfde gemeente.
Houd je zelf voor dat de anderen kinderen zijn van God, die ook jouw Vader is.
Hoe onvolmaakt ze ook zijn – ze horen samen met jou tot Gods gezin.
We eten van dezelfde tafel.
Drinken uit dezelfde beker.
Genieten dezelfde genade – het bloed van Christus dat onze zonden bedekt.

Onze zonden – maar ook hún zonden.
Al die dingen waar jij het moeilijk mee hebt.
Je stoot je aan hun gedrag.
Je hebt het moeilijk met hun daden.
Je maakt je kwaad over wat ze zeggen.
Maar Christus heeft hen het witte kleed aangetrokken dat hun zonde bedekt.
Zie hen nu ook als mensen, gekleed in het wit van Christus' onschuld.
Dat kleed dat u ook hebt ontvangen uit genade.

Weet u nog van Romeinen 6?
Beschouw u zelf als dood voor de zonde, maar als levend voor God in Christus.
Ja, dus niet alleen u zelf.
Ook uw broeder naast u, die u de schaal met brood aangeeft.
Christus' lichaam – verbroken voor hem en voor u.
Ook uw zuster voor u, die drinkt uit dezelfde beker waar u zo even uit dronk.
Christus' bloed – vergoten voor haar en voor u.
Zo toont u uw broeder en zuster dezelfde genade die Christus u toont.

Hier voor in de kerk hangt al het hele seizoen de spreuk: *Waar liefde woont...*
Ik heb daar al meer dan eens een opmerking over gehoord.
Soms als een verzuchting: *Waar is de liefde toch onder ons?*
Soms cynisch: *Nou, mooi seizoensthema!*
Als een vlag op een modderschuit.

Toch is het actueler dan ooit in onze gemeente.
Alleen, kijk dan niet naar de anderen.
Vol verwijten, dat zij er niks van bakken.
Verontwaardigd, dat zij er afbreuk aan doen met wat ze zeggen of doen.

Nee, begin bij u zelf.
Leeft in mijn hart de liefde voor de anderen?
Gedraag ik me als een kind van God met een vernieuwd denken?
Of er liefde woont onder ons is in de allereerste plaats uw verantwoordelijkheid.
Het moet bij jou beginnen.

En het kan bij jou beginnen, omdat het bij Christus begonnen is.
Omdat Hij het fundament gelegd heeft.
Hij heeft ons eerst liefgehad.
Ons – irritante, tekortschietende, altijd weer tegenvallende kinderen van God.
Hij heeft ons innig liefgehad als broer, als zus.
Hij heeft ons geëerd doordat Hij ons heeft gediend als een slaaf.

Mag Hij het daarom niet van ons vragen?
Dat we elkaar liefhebben met de innige liefde van broeders en zusters?
Dat we iedere ander hoger achten dan ons zelf?
Zullen we vandaag zo het avondmaal vieren?
Zullen we a.s. donderdag zo in liefde bij elkaar zijn?
Niet verdeeld in kampen voor of tegen?
Maar samen uit op het heil voor heel de gemeente en ieder afzonderlijk? AMEN.
13-04-2008